

TÁC GIẢ DƯƠNG THANH PHONG NÓI VỀ:

Hai Tác Phẩm Của mình trong buổi ra mắt sách tại chùa Điều Ngự ngày 31-10-2010

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mô Ni Phật
Kính thưa thượng tọa Thích Viên Huy, trụ trì chùa Điều Ngự và các chư tôn đức.
Kính thưa các vị cư sĩ điều hành chùa Điều Ngự, các Phật tử kính mến
Kính thưa các vị quan khách, đại diện thông tin báo chí truyền hình truyền thanh, bằng hữu gần xa đến tham dự buổi ra mắt sách ngày hôm nay.
Thưa quý vị,

Nam Mô Bổn Sư Thích Ca Mô Ni Phật

Kính thưa thượng tọa Thích Viên Huy, trụ trì chùa Điều Ngự và các chư tôn đức.

Kính thưa các vị cư sĩ điều hành chùa Điều Ngự, các Phật tử kính mến

Kính thưa các vị quan khách, đại diện thông tin báo chí truyền hình truyền thanh, bằng hữu gần xa đến tham dự buổi ra mắt sách ngày hôm nay.

Thưa quý vị,

Dương thanh Phong tôi, vốn là kẻ đần ngu nơi thôn dã, chẳng biết làm thơ mà cũng không biết đến Phật Pháp!. Khi vào trại tù Cải Tạo cộng sản, học được cách ngồi thiền để lòng tĩnh lại. Mỗi sáng ngồi 15 phút, một tháng sau, viết được “*Chuyện Tĩnh Phạm Lãi Tây Thi*”. khuyến khích anh em đồng tù phải học đòi Phạm Lãi ở tù mà lấy lại nước Việt trong tay Ngô Phù Sai. Trong khi phần hồn vẫn miệt mài ý thơ thì xác thân vẫn bị đầy đọa, đói rét, cực khổ, ê chề, nhất là viết không có bút giấy mực. Khi làm được câu thơ nào tôi đọc cho anh em nghe, anh em phấn khởi, tin tưởng. Chuyện này dài 3478 câu lục bát, nói về chiến tranh giữa Ngô và Việt đời Đông Chu bên Tàu. Việt vương Câu Tiễn thua trận nên phải đi sang Ngô làm tù binh chẵn ngựa cho Ngô vương Phù Sai, quân sư Phạm Lãi, cùng đi tù với vua Việt, đặt ra kế hoạch lấy lại nước Việt. Chuyện này là mượn cốt truyện xưa nhưng thực ra là nói chuyện ngày nay giữa Việt Nam cộng Hòa với cộng sản Bắc Việt. Chuyện toàn là ẩn dụ nên sau đó tôi viết thêm tập thơ “*Tình người Hoả Ngục*” trực tiếp đấu tranh và dễ hiểu hơn.

Hoài bão phát sinh:

Và bài thơ “*Thảo Lư Tam cố*”, để quyết chiến và an lòng anh em

Thảo Lư tam cố tuyết mây bay

*Kế hoạch tam phận định những ngày
Tuyệt tín Luru Huyền xây mộng đẹp
Thực hàng Gia Cát tổ thiên tài
Ngày xưa đã có người định quyết
Hiện tại há không kẻ vẽ bầy
Giữ đất cảm hoà tình nhân loại
Đông phong hoá giải ách tai này*

1-Thực hành hoài bão:

*Xưa những đứng anh hào cứu quốc
Cũng trầm luân trong cuộc bể dâu
Nắng mưa thân xác giải dầu
Thân tù tâm vẫn một màu dưỡng tu*

-Phân định bạn tù:

*Phải trắng đen đến tột độ cùng
Kẻ thù không được chung lưng
Bạn bè phải có niềm chung sống còn*

-Tìm chiến hữu:

*Nhìn sắc diện, biết lòng nhân thế
Nói qua loa, là để đo lường
Tâm tư, kiến thức, môi trường
Ngoài là thông cảm, trong dường dụng nhân.*

-Chỉ có tiền:

Khi đã bước chân vào “trại cải tạo” còn hy vọng gì có ngày về, nếu không tự cứu mình.

*Nén lòng nuốt trọn tâm tư
Bước chân từ địa biệt từ tình thâm*

2-Phần đả phá tà thuyết Công sản:

Xin đọc bài “Tôi Với Anh” trang 49-51 trong TNH:

-Đối với Cộng Sản chỉ có “giết”, tàn bạo, lừa đảo và ngu dân:

*Nói đạo lý chúng vô cùng mù tịt
Nói cương thường chúng vung vít gì đâu
Chỉ chém cha, cướp của với chặt đầu*

-Lừa bịp nông dân:.

Xưa thì các ông nông dân bị dìm xuống đất đen nay được “Đảng” và nhà nước cho lên ngôi trên “ngai vàng đỉnh cao trí tuệ”. cho nên “các ngài” phải tận sức lao động để đền ơn đáp nghĩa “Đảng” và nhà nước đến chết cũng không từ. Và thực tế các ngài bị bóc lột đến tận xương tận tủy, đói rét vẫn hoàn đói rét, còn tệ hơn xưa nhiều:

*Ngựa trâu dùng để thay người
Mà nay người lại học đòi ngựa trâu*

Và kết quả:

*Xiềng xích lại, một khối người chung đưng
Ăn, ngủ, làm, đều phải đúng thời gian*

-Dân làm chủ: Dân chỉ có biết tuân lệnh tuyệt đối, là một thứ nô lệ mới tàn tệ hơn nô lệ thời trung cổ. Còn tự do ư ? tự do nào lại đem xiềng xích người ta lại thành một khối, đoàn ngũ hóa toàn dân : nam phụ lão ấu, hàng ngang hàng dọc ta không đếm được có bao nhiêu đoàn thể trong cái xã hội chủ nghĩa đó!

Thực ra, từ thời tạo thiên lập địa đến bây giờ, thì từ hòn đá đến muôn loài. Các phân tử cấu thành đều có khoảng cách nhau. Những khoảng cách đó là những mạch cho những phân tử đó hoạt động theo một chiều hướng tự nhiên, không cưỡng cầu, không ép buộc:

*Dân chủ thế, là vô cùng độc ác
Tự do đâu, đã thoái thác chạy dài
Từ cổ kim, hòn đá đến muôn loài
Những phân tử, đều một vài khoảng cách
Vẫn tự toại, lưu hành trong muôn mạch
Có đâu mà, cướp sạch tự do rồi*

Đấu Tố Ruộng Đất:

*Lũ khốn nạn, thật vô cùng hại tệ
Dem giàu nghèo, làm lợi khí đấu tranh
Dem đàn ngu, xúi dục đến bạo hành
Mà tận diệt, nhân sinh chi lắm rứa*

Duy Vật Biện Chứng Pháp

*Nhưng chỉ là, hủy diệt thảm thương thay
Còn đâu nữa, mà tháng ngày biến hóa
Ôi thế sự! thật muôn vàn thảm họa
Đối tượng đâu, mà khích dọ đấu tranh
Thế giới kia, đến phải nát tan tành
Hay nô lệ, đến muôn vàn thế hệ*

Tổ loài người là Khi:

*Nhưng lại có, cổ gân chối bỏ
Tiền thân người, tiên tổ linh hồn
Gọi là, lịch sử xoáy tròn
Gọi là hủy thế, cáo chồn rụng đuôi
Ngông cuồng đến, độ đòi diệt thế
Toan tính thay, thượng đế toàn năng
Chỉ là, ngu dốt nói sằng
Không đuôi mà lại, cứ rằng dài đuôi.*

3-Phần xây dựng:

-Thuyết tự lực tự cường: dựa trên tinh thần “*Tự Lực*” của Phật giáo Đại Thừa.

Thuyết này rất giản dị, nhưng vi tế, thiết nghĩ đây cũng là ý niệm xây dựng quốc gia mà vua Quang Trung đã thực hành trước đây hơn 200 năm.

Từ cá nhân đến quốc gia dân tộc đều phải ý thức được “*Tự Lực Cánh Sinh*” không ai ăn bám ai, không ai dựa dẫm vào tha nhân: cha mẹ, anh em, vợ chồng, bạn bè, đoàn thể, đồng minh để mà sinh tồn.

Tự nhiên vốn đã như không

Có thời phải biết bắt đồng ra sao

Tĩnh tâm biến hóa thế nào

Sao cho thanh thoát ra vào như không

-Tự do mới phát sinh ra : Chúng sinh bình đẳng (có tự giác, tự tu, tự rèn luyện) mọi thứ tự do được tôn trọng, dân chủ pháp trị đa đảng, không dung thứ mọi thứ: độc tài, độc đảng, kể cả độc tài tôn giáo.

Tôn giáo phải tách rời chính trị, chính quyền. Tham nhũng, hối lộ, cửa quyền, mê tín dị đoan đều phải triệt tiêu.

-Xã hội: Mọi công dân, đoàn thể, tôn giáo đều bình đẳng trước pháp luật, hỗ trợ, hòa đồng. Lấy đạo đức làm nền tảng cho cá nhân và gia đình để tự hạn chế tham vọng vật chất, đi đến tự lành mạnh hóa xã hội. Mọi tội lỗi là do con người gây ra cho con người, cho nên phải khuyến khích, giáo dục hướng về thiện tâm, về giá trị con người (nhân bản), về gia đình, xã hội, nhân loại:

Mới hay muôn sự tại ta

Gây nên bao cảnh, sót xa lạ đời

Vua quan quyền trước vẽ vờ

Công danh sự việc, khéo chơi buộc vòng

Vì vậy, phải tạo cho được những người cầm quyền chỉ biết phục vụ cho dân tộc, toàn tâm toàn ý với giống nòi. Vì rằng con người ta lúc có thời là lúc mà *trí tuệ phát sinh đến tột cùng* rồi thì cũng đến lúc “*hết minh mẫn*”, chính lúc đó là lúc cần chấm dứt nhiệm vụ là vừa, nếu không lại tìm cách độc tài, bè cánh, ù lì...

Khi lên, lên phải khác thường

Khi lui, lui chẳng vấn vương bụi trần

-Kinh tế tự do: Nước ta vốn là nước nông nghiệp nên phải ưu tiên cho kỹ nghệ hóa nông nghiệp, Dân cày phải có ruộng cày. Công nghiệp phát triển đồng đều, phải bảo đảm cho công dân có công ăn việc làm thường nhật.

-Văn Hóa: Văn hóa truyền thừa của dòng giống Lạc Việt: có nhân có nghĩa, có luân lý, có đạo đức, kính già, thương trẻ, tôn trọng nữ quyền. Phát huy tính hiếu hòa, hiếu khách nhưng tự lực tự cường..

Mục đích viết cuốn khảo luận này là để giải bày tình cảm, tâm sự và hoài bão của Dương thanh Phong tôi, đối với con người, dân tộc và đạo pháp suốt 35 thiên tập niệm mật đã gặt hái được ba tập thơ gồm khoảng 6, 7 ngàn câu thơ với những ý tưởng kỳ lạ đột biến,

Nói tóm lại tôi đã gặp Phật trong hoả ngục trần gian, Ngài đã chỉ điếm cách **thanh tịnh hóa tâm** để tuệ giác phát sinh khiến những vần thơ chảy liên tục không ngừng nghỉ, đến khi xong hai tập thơ mới chấm dứt, đến mãi 2006 ở Mỹ lại chảy tiếp cho đến ngày nay, thêm hai cuốn nữa. Và tất cả đã nói lên được những gì:

Nói Về Đạo Pháp:

: Kết quả cụ thể là tôi viết được hai tập thơ và có năm trường hợp có tia chớp lòe hay tuệ giác phát hiện ở trong tôi. Tôi thấy rõ ràng nó như là tia chớp chạy ngoằn ngoèo trên trời lúc trời có mưa gió sấm chớp. Nó phát hiện ngay trong não bộ, trung tâm thần kinh phát sinh nhân điện, rất nhanh không đầy một tích tắc, tại sao tôi lại nhìn thấy vật ở trong óc, phía sau. Đó là điều làm tôi suy tư khó giải đáp nhưng theo Phật học thì người ta gọi là tánh thấy. Tánh thấy ấy nó có thể nhìn được trước sau phải trái Vì nó có cùng một dòng điện, cùng một tần số phát từ trung tâm thần kinh não bộ mà người đời thường gọi là giác quan thứ sáu. Tuệ giác này chỉ phát ra ở trong người hành giả, mà chỉ có hành giả mới nhận ra và ứng dụng hữu ích. Người ngoài không nhận ra được, trừ phi người ngoài đó cũng có cùng một tần số, một giác quan thứ sáu như nhau.

Đức Thích Ca Mâu Ni Phật, Ngài đã thành Phật Chánh Đẳng Chánh Giác, vũ trụ, nhân sinh, trên trời dưới đất, kiếp trước kiếp sau, thần thông quảng đại, lục thông viên mãn, sáu căn phát quang liên tục không ngừng trong thân thể Ngài, mà chỉ có Ngài hay những người đã tu đạt đến tuyệt đỉnh như Ngài mới nhận thấy mà thôi. Khi Ngài nói thì phát quang biến thành âm thanh, thành ngôn ngữ như máy radio phát thanh mà Ngài A-Na ghi chép lại (recorder) thành kinh sách ta học ngày nay vậy, chỉ cần Xá Lợi Tử đưa lời nghi vấn. Ngài ngồi trong tháp bảy tầng thuyết pháp trong Diệu Pháp Liên Hoa Kinh cũng là ý đó. Và trong 49 năm thuyết pháp ngài không nói một tiếng nào.

Vậy Kết quả của Thiên tập là có thật, không mơ hồ viển vông, rất khoa học , thực tiễn:

- Tinh thần sáng suốt minh mẫn, có thể tránh được bệnh mất trí nhớ.
- Sức khoẻ dồi dào
- Sống an bình, nhàn hạ, thanh thoát với gia đình và xã hội.

Do đó ĐẠO và ĐỜI KHÔNG HAI và cũng KHÔNG PHẢI LÀ MỘT ĐẠO mà KHÔNG ĐỜI là ĐI TRÊN MÂY GIÓ!

ĐỜI mà thiếu ĐẠO thì mất NHÂN BẢN, Không Trí Tuệ Hướng Thượng

VỀ VĂN HỌC: Không có gì thoát khỏi sự chi phối: Thành Bại Hủy Diệt.
Dù Kim Vân Kiều của Cự Nguyễn Du cũng không ngoại lệ.

-48 chữ dùng chưa đắc địa

-Tu tưởng: Định Mệnh tại trời, thờ vua tuyệt đối:

-Tâm của Kiều là tâm điên đảo, thù hận, nặng phần dâm, nhẹ phần đạo đức, thanh thoát.

-Tu tưởng hoàn toàn của Tàu, không thích hợp với thời đại

-Tuy nhiên văn phong quá hay nhưng không thể tuyệt đối, bất biến được.

Trân trọng cảm ơn quý vị

